

Arrest

nr. 115 062 van 4 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. GROSEMANS loco advocaat C. POSTELMANS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Tadjiek te zijn, afkomstig uit het dorp Imamaki, district Jalrez, provincie Maidan Wardak, waar u ook tot uw achtste gewoond hebt. Toen verhuisde u met uw ouders en zussen naar Iran omwille van de taliban. U bent noch in Afghanistan, noch in Iran naar school geweest. In Afghanistan was u nog te klein en in Iran hadden jullie financiële problemen en konden jullie het schoolgeld niet betalen. U begon onmiddellijk als helper te werken bij een kleermaker. Na vijf jaar begon u in een fabriek te werken. 4-5 jaar voor uw vertrek opende u uw eigen kleermakerswinkel. Uw vader had u verteld over 10 jiribs grond van uw grootvader

waarvan jullie een aandeel zouden moeten krijgen. Uw vader belde hierover met Ali, de zoon van zijn halfbroer Haydar die nog in Afghanistan woonden. Deze zei dat jullie geen recht hadden op die grond. Uw vader wilde niet dat u naar Afghanistan ging omwille van de Taliban en omwille van een mogelijk conflict met uw neef. In de lente van 2010, na het overlijden van uw vader, ging u met uw schoonbroer Fardin (tevens neef van uw moeder) toch naar uw geboortedorp. U logeerde bij uw oom van moederszijde en ging met uw schoonbroer naar Haydar, de halfbroer van uw vader en diens zoon, Ali. U wilde van hen geld krijgen ter waarde van de grond die aan u toebehoorde. De zoon van uw oom zei dat u er geen recht op hebt. Hij begon met u te vechten met een mes en toen u naar buiten ging zei uw neef dat als u nog eens kwam, ze u zullen doden. Ze gaven geen reden op voor deze weigering u te compenseren. U verbleef ongeveer 3-4 weken in uw geboortedorp en vroeg ondertussen ook een taskara aan. Deze is gedateerd op 23/4/1389 (omzetting naar westerse kalender: 14 juli 2010). U keerde terug naar Iran. Een maand voor uw vertrek naar België kwam u te weten dat uw vriend en vennoot in Iran, Najib, zich bekeerd had tot het christendom. U had voordien veel contact met hem. Een boek over het christendom dat u van Najib had gekregen werd in uw winkel gevonden door de politie toen u bij uw zus logeerde. Uw vriend werd gearresteerd. U durfde niet meer terugkeren naar uw winkel en besloot te vertrekken naar Europa. Naar Afghanistan kon u niet wegens het grondconflict met uw verwanten. U vertrok eind juni 2012 vanuit Iran en reisde via Turkije, Griekenland (waar op 8 juni 2012 uw vingerafdrukken werden genomen), en een onbekend land naar België. U bent België binnengekomen op 15 september en hebt er op 17 september 2012 asiel aangevraagd. U legt volgende documenten voor ter staving van uw asiëldossier: taskara van uzelf.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Aangezien u verklaart enkel de Afghaanse nationaliteit te hebben, dient uw vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade ten aanzien van Afghanistan te worden beoordeeld. Uw familie verliet Afghanistan toen u een kind was wegens de algemene situatie in het land, en niet wegens een persoonsgerichte vorm van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (CGVS p. 2). U haalt nu aan niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omwille van een recent grondconflict met enkele verwanten aan vaders zijde. Uw relaas in verband met uw actuele vrees voor vervolging door Haydar, de halfbroer van uw vader, en uw neef Ali, diens zoon, is echter niet overtuigend. U weet heel weinig over dit conflict te vertellen en blijft erg op de vlakte wanneer u dienaangaande vragen gesteld worden (CGVS p. 3). Hoewel uw vader nog leefde toen het conflict begon, weet u niet hoe het komt dat diens halfbroer de grond niet wilde delen met uw vader en wat dus eigenlijk de oorzaak is van het conflict (CGVS p. 6 en 8). Verder kan u niet goed uitleggen hoe u dacht dat uw oom en neef van idee zou kunnen doen veranderen (CGVS p. 8-14). U wou gewoon met hen praten, hen overtuigen, maar had zelfs geen oudere die u kon helpen. Dat u en uw schoonbroer, twee jonge mannen, dan gewoon langsgestaan zijn bij uw oom, volgens u de enige oudere van het dorp, is in de Afghaanse context toch opmerkelijk. Om een conflict uit te praten is er zeker meer voorbereiding nodig en vaak worden ook lokale ouderen aan beide zijden erbij betrokken (CGVS p. 6). Het is opmerkelijk dat deze verwanten zelfs toen u daar was nog geen reden opgaven waarom u geen recht op het land zou hebben, dat aan uw grootvader zou hebben toebehoord (CGVS p. 6-8). Het is eveneens opmerkelijk dat u in de drie-vier weken dat u in Afghanistan was, niets meer probeerde om dit conflict te beslechten en toch een deel van uw eigendom weer terug te krijgen. Immers deed u wel eerst alle moeite om naar Wardak te gaan, terwijl u er al jaren niet meer was geweest, maar slechts na één poging uw verwanten te spreken liet u de zaak varen. U had eventueel met de hulp van uw andere verwanten bij wie u verbleef kunnen proberen dit conflict op een andere manier op te lossen.

Daarbij dient opgemerkt dat uw terugkeer naar Wardak omwille van uw gronden in 2010 op zich niet aannemelijk is. U weet niet precies wanneer u ging, alleen dat het na de dood van uw vader was (CGVS p. 5). Over de reis van Kabul naar uw dorp kan u niet veel zeggen: u weet enkel dat u een ticket kocht maar niet naar waar die bus reed (CGVS p. 5). U weet niet hoe lang de reis duurde: na aandringen kan u slechts zeggen dat de busreis van Kabul naar uw dorp in Jalrez minder dan een dag duurde (CGVS p. 9-10). U herinnert zich niets van het dorp uit uw kindertijd en kan niets noemen wat sindsdien veranderd is. U was weliswaar nog maar acht jaar toen u het dorp verliet, maar zelfs dan moeten u toch dingen zijn opgevallen die veranderd zijn sedert uw vertrek (CGVS p. 6). U verbleef 3-4 weken in het dorp en u vroeg ondertussen wel een taskara aan. Voor de rest zat u thuis bij de oom langs moederszijde. Er mag verwacht worden dat u toch iets zou geleerd hebben over uw regio in die periode door het praten met uw oom en schoonbroer (die nog niet zo lang weg was uit het dorp). U weet niet wie het districtshoofd is, stelt zelfs dat u niet weet wat dat is, een districtshoofd (CGVS p. 10). U stelt ook dat u niet weet wat een district is en kan geen buurdistricten van Jalrez opnoemen (CGVS p. 14). U weet evenmin wat een hoofdstad van de provincie is en wanneer u de naam gegeven wordt

van Maidan Shar stelt u enkel dat u denkt dat dit dicht bij Wardak ligt. U kent geen enkele naam van een politicus of andere bekende persoon uit uw district of provincie (CGVS p. 9-10). U herkent de naam van de gouverneur of voorgaande gouverneur van Wardak evenmin (CGVS p. 10). U kan ten bewijze van uw terugkeer naar Afghanistan geen enkel document voorleggen. De voorgelegde taskara die uitgereikt zou zijn toen u naar Afghanistan was teruggekeerd volstaat niet, aangezien dergelijk document makkelijk op niet-reguliere wijze kan worden verkregen, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afgaanse documenten is dan ook relatief. Dit blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd gevoegd. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de stempel op uw foto het jaar 1383 toont terwijl de taskara opgemaakt is in 1389 (CGVS p. 13). U had in Iran een Afgaans paspoort aangevraagd, beweerde u (CGVS p. 6). Op de vraag waar dit document zich nu bevindt denkt u dat het nog bij uw zus in Iran moet zijn, maar zeker weet u dat niet, en uit uw verklaringen blijkt ook niet dat u een ernstige poging heeft ondernomen om dit document te verkrijgen. Er bestaan dus ernstige twijfels aan uw verklaring dat u in 2010 naar Afghanistan terugkeerde, waardoor aan de bedreigingen door deze verwanten ook maar weinig geloof kan worden gehecht. Verder is het voorgelegde document niet van die aard dat het de ongelooftwaardigheid van uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming kunnen ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan, wat niet ter discussie staat. Het is echter geen bewijs van uw problemen bij terugkeer naar Afghanistan.

Uit uw verklaringen kan niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees hebt voor vervolging zoals is vastgelegd in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn niet aannemelijk.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u stelt oorspronkelijk uit Jalrez in de provincie Maidan Wardak afkomstig te zijn, kan uw nood aan subsidiaire bescherming beoordeeld te worden ten aanzien van de stad Kabul. U bent een gezonde jongeman, met werkervaring waardoor een herlocatie naar de stad Kabul in uw geval niet als onredelijk dient te worden beschouwd.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone

Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 juncto art. 62 van de Vreemdelingenwet, alsook van artikel 57/7 bis van diezelfde wet, van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van artikel 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen, van artikel 3 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht zoals vervat in de artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nogmaals een kopie van zijn taskara met vertaling, alsook een weergave van het gehoorverslag.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat enkel de asielmotieven ten aanzien van Afghanistan moesten worden onderzocht, gezien verzoeker verklaarde (alleen) de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Wat betreft de asielmotieven die verzoeker ten aanzien van Afghanistan formuleert, met name een grondconflict met zijn neef, oordeelde de commissaris-generaal dat daar geen geloof aan kon worden gehecht gezien verzoeker dienaangaande slechts vage verklaringen aflegde. De commissaris-generaal acht het voorts niet aannemelijk dat verzoeker in 2010 uit Iran naar

zijn dorp zou zijn teruggekeerd gelet op diens gebrekkige kennis over het dorp en de reisweg er naar toe. Bovendien bevat verzoekers identiteitsdocument een formelijke fout.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, bevestigt hij zijn verklaringen en verwijst hij ter staving daarvan naar de betreffende passages van zijn gehoorverslag.

Vooreerst besloot de bestreden beslissing terecht dat aangezien verzoeker verklaart enkel de Afghaanse nationaliteit te hebben, zijn vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade ten aanzien van Afghanistan dient te worden beoordeeld.

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omwille van een recent grondconflict met enkele verwanten aan vaders zijde. Dit motief houdt evenwel geen verband met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag. Er zijn in het relaas immers geen elementen die erop wijzen dat verzoeker vervolging zou vrezen omwille van zijn ras, nationaliteit, politieke overtuiging, religie, of zijn behoren tot een bepaalde sociale groep.

Daargelaten de geloofwaardigheid daarvan, kan het relaas in elk geval geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat hij te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) en dat voormeld artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of er in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Wat betreft het beweerde grondconflict van verzoeker merkt de Raad op dat, daargelaten de geloofwaardigheid daarvan, er geen elementen in het relaas zijn die erop wijzen dat dit probleem het lokale niveau zou overstijgen. Het relaas beperkt zich immers tot verzoekers dorp van herkomst, Imamaki, district Jalrez, provincie Maidan Wardak. Verzoeker eiste geld voor de gronden waar hij en zijn vader volgens hem recht op hadden, doch dit werd hem door zijn neef geweigerd. De discussie die hierbij ontstond ontaardde in een kortstondig gevecht, dat beëindigd werd met de dreiging van verzoekers neef dat hij verzoeker zou doden indien hij nog eens zou terugkeren naar het dorp (gehoorverslag p. 5-6). Hieruit blijkt dat verzoeker zich op eenvoudige manier kan onttrekken aan zijn beweerde problemen met zijn neef door zijn geboortedorp te vermijden en te verzaken aan zijn deel van de gronden, voor zover de feiten al op waarheid zouden berusten. Er zijn verder in het relaas geen gegevens voorhanden die erop wijzen dat verzoekers neef hem elders in Afghanistan actief zou opsporen en vervolgen. De bestreden beslissing besluit dat verzoeker een vestigingsalternatief heeft in Kabul.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97).

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift dat hij zich in Kabul op redelijke wijze kan hervestigen. Hij wijst erop slechts enkele uren in Kabul te hebben verbleven, er geen familie of vrienden te hebben, analfabeet te zijn en niet over het kapitaal te beschikken om in Kabul te overleven. Verzoeker merkt

verder op dat het in aanmerking nemen van een intern hervestigingsalternatief in strijd is met het standpunt van UNHCR, waarvoor hij citeert uit een rapport.

Wat betreft verzoekers argument dat hij geen familie of netwerk heeft in Kabul, wijst de Raad erop dat ook het EHRM zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Husseini tegen Zweden van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door verzoeker toegevoegd aan zijn aanvullende nota, blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements* (AGE's) 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden gevisieerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Uit zijn verklaringen blijkt verder dat verzoeker een gezonde jonge man is die beschikt over professionele ervaring (verzoeker had in Iran zijn eigen naaiwinkel (gehoorverslag p. 4)) en uit een bemiddelde familie komt (er werd 10.000 dollar betaald voor zijn reis naar België (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken vraag 35), waardoor kan worden aangenomen dat zij in staat zijn hem financieel te ondersteunen in geval dit nodig zou zijn. Er zijn verder geen objectieve argumenten aanwezig die erop wijzen dat het voor verzoeker *onredelijk* zou zijn om zich in Kabul te vestigen. Er zijn bijgevolg in hoofde van verzoeker geen redenen die zich verzetten tegen een vestigingsalternatief in Kabul. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de geloofwaardigheid daarvan, kan het relaas derhalve in elk geval geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2) van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de geloofwaardigheid van het relaas niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER